

B-Komplex

studentský časopis na pokraji sil

květen 2021

Obsah

Redakce.....	1
Rozhovor.....	2
Novinky ze světa přírody.....	3
Proč má luňák rád B-komplex.....	4
Jak jde doučování?.....	5
Hořet. Skočit. Dopadnout.....	8
Je Brno město?.....	9
Pondělí.....	10
Je libo červa.....	11
Minulost není tak daleko.....	13
Ohlédnutí za Gybotem.....	14
Rozbor básní.....	15
Metamorfóza okolí našeho hřiště.....	16
Moje alma mater (-inka).....	19
Informace ohledně maturit.....	20
Nikdo to tu nepřežije.....	23
Vzpomínka na školu.....	24
Všechny malé zázraky.....	24
Špendlík.....	25
Memento.....	26
Milan Kundera.....	26
Z historie očkování.....	27
Surrealismus.....	28
Japonská animace.....	29
Pochmurná doba a její následky.....	31
Hlášky.....	32

Novinky v B-komplexu

Přiznám se, že tento úvodník se mi nepíše vůbec snadno. Už mockrát jsem pořádně nevěděla, co napsat, ale vždycky se slova i jednotlivé věty poskládaly tak, aby to dávalo smysl. Vlastně to šlo samo, tedy skoro samo. Kdyby se na B-komplexu nepodíleli i další lidé, neměla bych do úvodníku co psát. Žádný B-komplex by nebyl, já bych žádný úvodník nepsala a vy byste nic takového nečetli...

Bez Vás, čtenářů, by to taky nešlo. Prostě jsem Vám jenom chtěla říct, že tohle je můj poslední úvodník – a že Vám teda děkuju. Tak – a je to venku! Na B-komplex se však můžete těšit i dál, taky se budu těšit na to, jak se mu tady s Vámi povede. V tomto čísle najdete moje malé ohlédnutí za čtyřmi roky v redakci. Samozřejmě nesmí chybět hlášky, aktuality a rozhovory. Podíváme se i na to, jak probíhá doučování dětí zdravotníků, anebo na nějaké herní recenze. Dozvíte se také zajímavosti ze světa přírodovědných i humanitních oborů a možná se i trochu zasmějete. Doufám, že se Vám časopis bude líbit a znáte to, za jakoukoliv zpětnou vazbu budeme rádi!

Veronika Hanušová

Redakce

Šéfredakce:

Veronika Hanušová

Redakce:

Áňa Podrazká

Anna Urushadze

David Tichý

Filip Engler

Jakub Třešňák

Kačka Havranková

Klára Kozelková

Matouš Mančík

Michal Venta

Mirka Novotná

Neo-r-cen21

Nikola Faltýnková

Sofie Šandová

Stanislav Luňák

Tomáš Novotný

Korektura:

Dana Nováková

Sazba:

Adam Izák Pospíšil

Dumitru Dutceac

Kresby:

Veronika Hanušová

Design titulní stránky

Veronika Hanušová

Josef Trojan

Kontakt

Redakci můžete kontaktovat na e-mailu b-komplex@gybot.cz.

Rozhovor

1. Jak se jmenuješ a kdy jsi na Gybotu studoval/a, kdo byl tvůj třídní profesor?

MK: Jmenuji se Michal Kloc a na Gybotu jsem studoval mezi léty 2004-2008 v „béčku“. Třídní profesorkou po první dva roky byla Vlasta Čepelová, od třetího pak Alena Šmejkalová.

2. Pamatuješ si na svůj nejvtipnější zážitek z Gybotu?

MK: Napadá mě jedna příhoda z hodiny matematiky ze čtvrtáku. Blížil se konec druhého pololetí a panovala již uvolněná atmosféra. Přesto jsme ještě psali nějakou malou prověrku na doladění známek. V lavici jsem seděl s kamarádkou Pétou, ani jednomu nám o známku nešlo, tak jsme to celé už moc neprožívali. Matematika byla moje doména, tak když jsem vyřešil svou verzi testu „áčko“, prohodili jsme si s Pétou zadání a já vyřešil i její. Péta pak nesla nechat zkontrolovat řešení profesorce Rezkové, která se po chvíli obrátila přímo ke mně se slovy: „Michale, tak béčko máš taky dobře.“

3. Kdybys měl/a léta strávená na Gybotu charakterizovat jedním slovem, které by to bylo?

MK: růst ... osobní, emocionální, profesní

4. Z čeho jsi maturoval/a a proč sis zvolil/a zrovna tyto maturitní předměty?

MK: matematika a fyzika. Bavilo mě vždy počítat a nerad jsem se učil příliš věcí na zpaměť. Navíc naše kantorské M-F duo prof. Rezková a prof. Šmejkalová bylo velmi inspirativní.

5. Co jsi vystudoval a proč padla volba zrovna na tento obor?

MK: Po Botičské jsem šel na Matfyz, kde jsem vystudoval v magisterském oboru jader-

nou a částicovou fyziku a následně PhD se zaměřením na teoretickou fyziku. Byla to přirozená volba vycházející z mých maturitních předmětů a zájmů. Alternativu ČVUT a jiných ryze technických škol jsem tehdy zavrhl s tím, že při mé absolutní absenci jakýchkoliv „rukodělných dovedností“ přeci nemůžu studovat na inženýra... (pozn. na Matfyzu získáte Mgr., případně RNDr.)

6. Myslíš, že Ti studium na Gybotu dalo nějaké zkušenosti, které jsi při studiu na vysoké škole využil?

MK: Gybot vždy dával dobrý základ zejména v cílových předmětech B-Ch-F a myslím, že matematika nebyla pozadu. Já měl ještě tehdy velké štěstí na své jazykářky, prof. Točíkovou na angličtinu a prof. Vrbovou na němčinu. Tohle vše se určitě v budoucnu zužitkovalo.

7. Prozradíš nám nějaký trapas z doby Tvého středoškolského studia?

MK: Během gymnaziálních let jsem zrovna nevynikal ve sportovních, natož gymnastických aktivitách. Při skocích přes švédskou bednu jsem jednou klopýtl a skončil v náručí našeho tělocvikáře, tehdejšího ředitele Ivana Šafaříka. Lehce otřesen, zůstal jsem s panem ředitelem ve vřelém objetí asi minutu. Pak už to nevydržel a řekl mi: „Michale, mám tě rád, ale už toho objímání bylo dost.“

8. Je něco, co bys chtěl/a vzkázat našim studentům?

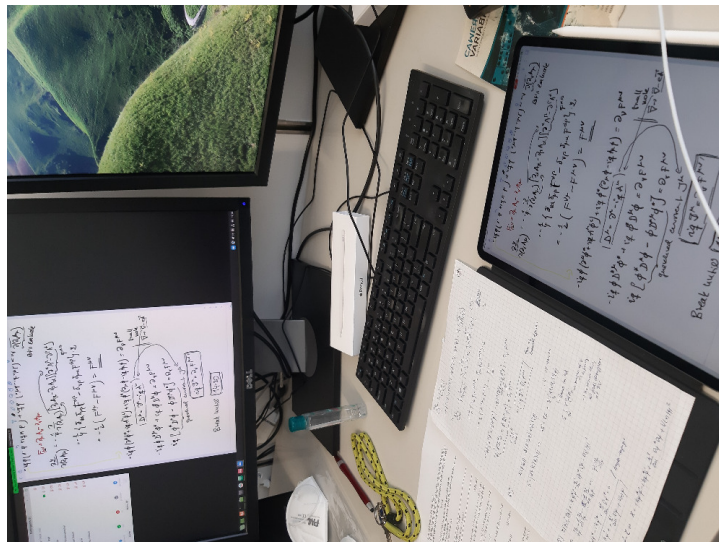
MK: Gybot byla vždy hlavně komunita tvůrčích lidí, kteří se aktivně zajímají o svět kolem sebe. Buďte zvědaví a nebojte se nových věcí. Tvořte, hledejte, co vás baví, a nezapomeňte si přitom užívat studentská léta. Dost možná také po cestě potkáte přátele na celý život.

Moc Ti děkuji za Tvůj čas a přeji mnoho štěstí do budoucna!

Veronika Hanušová

Pár poznámek ke covidové situaci na Univerzitě v Basileji.

V současnosti na univerzitě probíhá výuka pro většinu ročníků distančně formou online seminářů. Výjimkou jsou první ročníky, které alespoň část výuky absolvují prezenčně. Během tzv. druhé vlny však ve Švýcarsku nebyla nikdy přerušena prezenční výuka na základních a středních školách. Ukazuje se, že to byl risk, který se vyplatil, jelikož epidemiologická situace tím zjevně není zásadně ovlivněná.

Online výuka je už něco, na co jsme si během roku od začátku pandemie zvykli, nicméně osobní kontakt se studenty stále citelně chybí. Zejména jakákoliv interakce a okamžitá zpětná vazba je v online prostředí dost potlačena. Zkoušel jsem hned několik forem online výuky včetně „přímých přenosů rovnou z posluchárny“ skrze audio-vizuální techniku, kterou univerzita zakoupila do velkých poslucháren. Pověšinou ale učíme s tabletem, na který píšeme svá moudra a snažíme se diskutovat řešení se studenty.

Novinky ze světa přírody

Obyvatelům italského přístavu se minulý týden naskytl neobyčejný pohled. Do tamních vod zavítalo obrovské hejno medúz. Přítomnost těchto žahavců v historickém městě je neobvyklá, dle odborníků medúzy do Terstu zanesly proudy způsobené silným větrem. Dle odborníků jde o mořské medúzy jménem kořenoústky plicnaté (*Rhizostoma pulmo*). Klobouk těchto dravých medúz, které se živí planktonem i dalšími drobnými mořskými živočichy, může dosahovat průměru až 80 centimetrů. Ačkoliv kořenoústky disponují jedem, který je pro člověka toxický, jejich žahnutí je velice slabé a nepředstavuje žádné nebezpečí.

Podle zoologů medúzy do přístavu zanesly proudy a silný vítr. Na hladině se údajně sdružují proto, že se na jaře mořská hladina nejvíc zahřívá, je tam nejvíc světla, a tudíž i planktonu.

Další z možných důvodů, který by vysvětloval přítomnost tak velkého počtu medúz, je hypotéza založená na potravní specializaci medúz. Stejně jako medúzy i řada druhů ryb se živí planktonem. V Jaderském moři jsou však ryby loveny ve velkém, z čehož profitují právě medúzy. Ryb je zde méně a planktonu pro medúzy tím pádem zbyde více. Tato teorie by vysvětlovala, proč se medúzy tak často sdružují v blízkosti lidských sídel, nicméně podle vědců vyžaduje detailnější prozkoumání proto, abychom ji mohli s jistotou potvrdit.

Veronika Hanušová

Proč má luňák rád B-komplex

Přestože luňák červený obývá Českou republiku, málo kdo má takové štěstí spatřit ho ve volné přírodě. Luňák červený patří na našem území k velice vzácným dravcům. Do roku 1976 zde prakticky nehnízdil a dnes u nás hnízdí asi čtyřicet párů tohoto nádherného dravce.

Pokud máte tu čest luňáka zahlédnout, určitě si ho jen tak nespletete. Má výrazné rezavé zbarvení a protáhlá, úzká křídla. Daleko víc než svým vzhledem však luňák upozorňuje na svou přítomnost nezvykle melodickým hlasem. Luňák naléhavě toká hlavně v období námluv, na jaře pak tento druh začíná hnízdit a pomalu se přestává ozývat.

Luňák je tajemné a zajímavé zvíře. Skoro jako by si sám říkal o to, aby ho lidé pozorovali z dálky. Jeho krouživý pohyb na obloze je nezaměnitelný. Krouží vysoko mezi mraky ve velkých, pomalých kruzích, má široce roztažená křídla a kolmo k nim roztažený dlouhý vykrojený ocas.

Luňák červený je lovec a sběrač. To znamená, že dovede ulovit drobnou kořist, kterou je obvykle nějaká žába nebo drobný zemní hlodavec, ale velice často se z výšek spouští k uhynulým zvířatům, a funguje tedy jako jakási zdravotní policie.

Zajímavostí je například i to, že svá hnízda údajně staví také z útržků novin, které zrovna najde. Nevím, jestli to je pravda, ale třeba někdy nějaký luňák objeví nějaké staré číslo B-komplexu a bude se mu náramně hodit...

Veronika Hanušová

Jak jde doučování?

Na začátku února se na naší škole vyskytl projekt, jehož cílem je ulehčit vytíženým zdravotníkům. Mnozí ze studentů gymnázia se ochotně zapojili, ale jak se od té doby projekt rozjel? Jaké jsou ohlasy ze strany zdravotníků a ze strany nás, doučujících? Na to jsme se zeptali organizátorky Adély Kraklové a několika studentů do projektu zapojených.

V minulém rozhovoru jsi uvedla, že počet připojených studentů je roven 54. Kolik jich už doučuje?

Aktuálně doučuje 37 našich studentů. Stále se někteří zdravotníci přihlašují, takže číslo stále narůstá.

Nejde ti z toho dohazování už hlava kolem?

Je toho méně, než se na první pohled zdá, zvládám to v pohodě. Navíc mě organizátorské činnosti baví, užívám si to. Někdy navíc přijde velmi milá pochvala o tom, jak skvěle doučování funguje, což vždy zvedne náladu.

Teď ke zdravotníkům: o které předměty byl největší zájem? U kterých ročníků?

Přihlásilo se nám nejvíce z devátého a pátého ročníku, tedy žáci, kteří se nyní připravují na *přijímací zkoušky*. A jak lze očekávat, největší zájem je o český jazyk a matematiku, dále pak angličtinu a fyziku.

Dostala jsi od nich nějaké ohlasy?

Známí v nemocnicích někdy předávají informace, že doučování skvěle šlape. Také mi přišel jeden velmi krásný e-mail od maminky, která děkovala za pomoc, která se jí jakožto sestřičce velmi hodila. A podle její dcery učí naše studentka i lépe než její učitelé ve škole. 😊

Dále jsme oslovili několik studentů a studentek a zeptali se, jak vnímají doučování ze strany doučovatele.

Ze které jsi třídy?

A: 2.D :).
K: ze 4.B.
O: ze 2.C.
J: 3.B.
T: 3.C.

Koho vlastně doučujeme?

Přes různé kontakty jsme navázali kontakt s několika nemocnicemi – s Bulovkou zde v Praze, ale také s nemocnicemi v Ústí, Kolíně, na Kladně a dalšími. Rovněž se nám tuto nabídku povedlo dostat na facebookový profil České lékařské komory a na stránky pražské záchranky. Doučujeme opravdu po celém Česku.

Kdyby se chtěl někdo ze studentů dodatečně připojit k této akci, je to možné?

Stále je rozhodně možné se přihlásit, pokud má někdo teď například více času apod. Jestli někdo má zájem pomoci, stačí mi napsat e-mail. Budu moc ráda.

Nějaké tvé přání, vzkaz dobrovolníkům, připomínka?

Chtěla bych moc poděkovat všem studentům na naší škole, kteří si na to našli čas a i dostatek sil. Moc všechny obdivuji, hlásilo se i hodně čtvrtáků, kteří mají teď určitě i spoustu jiných starostí. Také bych chtěla poděkovat profesorům, kteří mi s organizací pomohli a kteří se k projektu již od začátku stavěli velmi pozitivně. Všem opravdu velké díky.

My děkujeme za rozhovor a skvělý projekt.

Proč ses přihlásil/a?

A: Ještě v září mě napadlo, že doučování je skvělá brigáda, hlavně protože to může být distančně, a to bylo pro mě hlavní. Ale většinou měli rodiče dětí problém s tím, že jsem neměla žádnou zkušenost. Možnost dobrovolně

doučovat byla pro mě skvělá šance nabyt zkušeností, a i někomu pomoci.

K: Starší kamarádi byli doučováním nadšení, takže jsem to už dlouho chtěla zkusit. Zároveň mi to přišlo jako bezvadná možnost zopakovat si předchozí učivo před maturitou, naučit se ho i z jiného pohledu (kdo učí, musí umět dvakrát), zužitkovat zkušenosti získané na mladších sourozencích, a taky jsem se chtěla zapojit do pomoci v současné době. Zkrátka do sebe zapadlo mnoho důvodů, k nimž jsem nenašla protiargument.

O: Přišlo mi to jako fajn iniciativa a chtěl jsem si mimo jiné vyzkoušet učit někoho cizího.

J: Chtěl jsem alespoň nějak pomoci zdravotníkům. Mám taky mladší sourozence, a tak si myslím, že je to potřeba pro většinu dětí.

T: Přemýšlel jsem, jak bych v současné situaci mohl pomoci a když přišel mail, vypadal jako dobrá příležitost.

Jak ses domluvil/a s rodiči a dětmi? Šlo to jednoduše nebo naopak?

A: Šlo to jednoduše, domluvili jsme se velmi rychle. Nejdříve jsem napsala mámě mé žákyně, potom mě hned kontaktovala má žákyně sama.

K: Domluva byla docela jednoduchá, oslovila jsem zdravotní sestřičku, ta mi poslala mail na dceru, a pak už jsme se poprvé setkali (rozuměj v drahých zlatých Teamech). Původně tedy jevil zájem i mladší bratr dané studentky, ale doposud se nevyjádřil, takže s ním opravdu už moc nepočítám.

O: Domlouval jsem se se starší sestrou mé svěřenkyně a posléze jsme si vše vysvětlili na úvodní schůzce již s doučovanou. Všechno šlo překvapivě velice rychle díky oboustrannému zájmu.

J: Nejdříve jsem si psal maily s rodiči a ti mě odkázali na své dítě. S žákyní jsem si psal zprávy. Šlo to moc dobře, odepisovali hned a byli nadšení.

T: Nejdříve s maminkou, později už pouze s chlapcem, kterého doučuji. Chvilí nám trvalo,

než jsme našli vhodný způsob pro komunikaci, ale teď už jde vše dobře.

Od kdy, koho a co doučuješ a kolik hodin týdně?

A: Doučuji už od 17. března žákyni deváté třídy a jelikož doučuji dva předměty, matematiku a češtinu, tak dvakrát týdně a každá lekce trvá cca 60 minut.

K: Jednou týdně se scházíme se slečnou ze třetího šestiletého gymnázia (jako náš prvák), řešíme chemii, angličtinu a dějepis. První schůzku jsme měly na začátku března.

O: Už měsíc doučuji chemii a matematiku jednu druhačku ze střední zdravotnické školy. Hodiny trvají +- hodinu, záleží na objemu probírané látky, a konají se dvakrát týdně.

J: Doučovat jsem začal 24.3. Doučuji osmačku. Původně to měla být matematika a chemie, ale skončili jsme na jedné hodině týdně chemie s tím, že si tam může přinést i matematiku.

T: V kontaktu jsme asi měsíc, sešli jsme se zatím asi třikrát, vždy když s něčím potřeboval pomoci.

Musíš se na hodinu hodně připravovat nebo všechno umíš z paměti?

A: Připravuji se na každou hodinu aspoň den předem, jelikož všechny materiály k doučování hledám a připravuji sama.

K: Všechno určitě neumím. Snažím se připravit si nějaké podklady, znovuobjevuji zapadlé sešity. Zvláště mě baví dějepis, na který si musím nejméně načítat.

O: Ze znalostního hlediska se nijak hluboce připravovat nemusím. Spíše se snažím si před hodinou promyslet, jakým způsobem mám nejlépe danou látku podat, tak aby na sebe co možná nejelegantněji navazovala a dávala smysl.

J: Na hodiny si připravuji příklady a procházím si, co zrovna dělají. Samotnou látku bych zvládl bez přípravy.

T: Chvilí trvalo, než jsme našli vhodný systém. Většinou mi pošle látku den nebo dva předem,

abych se mohl podívat o jakou problematiku jde a abychom měli podle čeho opakovat.

Je těžké učit dítě/mladšího studenta/tku?

A: Pro mě rozhodně ano, i když látku deváté třídy umím dost dobře, ale každou hodinu se bojím, že něco nebudu vědět nebo nebudu dost připravena. Myslím, že to tak cítí každý, kdo se k tomu postaví tak zodpovědně. A také je opravdu těžké, když musím najít jiný způsob, jak něco vysvětlit, když ten první nebyl dostatečně jasný.

K: Učit mladší studentku je úplně v pohodě. Jsem zvyklá komunikovat s mladšími lidmi, člověk si jen musí zvyknout vnímat toho druhého a občas se ujistit, že nepoužívá k vysvětlení něco, co mladší student nemá šanci znát.

O: Má to světlé i stinné stránky.

J: Myslím, že samotné učení těžké není, jen mě občas dost překvapí věci, které nezná a já je беру jako samozřejmé. Všiml jsem si toho i u jiných dětí. Musíme si pak ujasňovat spoustu věcí a moc toho nestihneme.

T: Není, pokud se předem domluvíme, tak je vše v pořádku.

Baví tě doučování? Myslíš, že ti na úkor volného času něco tato aktivita přinesla?

A: Baví mě to hodně a je to obrovská zkušenost, která se mi určitě hodí. Učí mě to nacházet individuální přístup ke každému, rozvíjí to moji trpělivost a zesiluje to pocit zodpovědnosti. Dokonce jsem začala uvažovat o pedagogice jako o profesi.

Děkujeme všem respondentům za poskytnutí jejich poznatků k tomuto článku a ochotu dobrovolně pomoci v této nelehké době.

K: Baví mě to moc. Potvrdila se mi na začátku vyjmenovaná pozitiva, kromě toho je milé vidět jednou týdně nějaký jiný obličej.

O: Docela mě baví formulovat učivo podle svých představ a vykládat tak, jak bych si myslel, že bych to nejlépe pochopil já sám. Jednak mi přijde, že je fajn si některé věci zopakovat a dále jim porozumět více do hloubky. Myslím, že mi to dává jakousi jazykovou školu. Učím se formulovat myšlenky a vysvětlovat, tak aby to nebylo chaotické, ale pochopitelné.

J: Doučování mě baví, jen mi je občas těch dětí líto.

T: Baví, rád pomůžu s látkou, sám si jí zopakuji a také si vylepším své učitelské dovednosti.

Jak to bere tvůj žák/žačka?

A: Moje žákyně to zvládá hodně dobře. Většinou rozumí a chytá se hodně rychle. Má také zodpovědný přístup a je velmi punktuální.

K: Myslím, že v pohodě. Rozhodně mi na každém setkání říká, že se má dobře, a vypadá, že ji to baví a snad i něco přináší.

O: Moje svěřenkyně se snaží. Řekl bych že jí učivo docela baví a jde jí. To, co jí nejde, to je chybou učitele, tedy můj.

J: Moje žákyně je podle mě docela spokojená. Je hovorná a nebojí se, takže mi nejasnosti sama říká a děláme přesně co potřebuje.

T: Myslím a doufám, že jsme oba s výukou spokojeni, zatím se nám vždy podařilo vše zvládnout.

Hořet. Skočit. Dopadnout.

Když tak nad tím přemýšlím, dělám spoustu věcí jen proto, že je pouze dělám. Sama sebe přesvědčuji o tom, že za tím stojí jiný důvod, že mi všechny ty věci slouží k nějakým vyšším cílům. Každé ráno se vzbudím a pokračuji v děláni všech těch věcí, které vytváří rutinu. Většinou ani nepochybuji o tom, že bych ty věci mohla dělat jinak, anebo neměla dělat vůbec. Svoji rutinu následuji týdny, měsíce, roky... věřím jí. Slepě následuji to, čemu věřím. Každé ráno znovu vstanu a znovu pokračuji ve své zaběhlé rutině. Znovu a znovu utvrzuji sebe samu, že mi má rutina slouží. Vlastně nad tím ani nijak zvlášť nepřemýšlím a znovu a znovu dělám mnoho věcí proto, že se to tak zkrátka dělá.

Moje rutina není pouze jedna, můj život je protkaný mnoha vzorci, které tvoří spleť sítí. Někdy skrz tu síť nic nevidím – jako by mi zaslepila oči. A přesto sama sobě říkám, že jsem svobodná – vytvářím vlastní identitu v mezích neomezené svobody. Ve skutečnosti velkou část mé vlastní identity tvoří spleť vzorců různých rutin.

V určité míře je moje vlastní svoboda omezena i tím, co ode mě očekává okolí, nicméně si nemyslím, že by bylo mé okolí to jediné, co omezuje moji osobní svobodu. Naopak mi lidé kolem často poskytují inspiraci a vytržení ze všednosti. Ten hlavní důvod, který mě drží chycenou v pasti spleť vzorců rutiny, je strach. Často se dostávám do mezní situace, kdy mám pocit, jako bych stála na rozpálené střeše, dost možná ta střecha už hoří – a přesto, bojím se skočit. Stále čekám na chvíli, kdy přijde znamení, že moje střecha už hoří dostatečně. Vlastně se tak zříkám vlastní zodpovědnosti za svůj skok.

Střecha hoří. Cítím ty plameny a čím dál víc se dostávám do konfrontace s tím, jestli hořet, anebo skočit. I když hořím, pořád jsem to já. Mám sebe. Když skočím a budu se řídit vzduchem, pořád to budu já. Kdo však budu, až dopadnu? Co tam bude? Bojím se, co uvidím, ale ještě daleko víc mám strach, že prostě nevidím nic. Že tam bude pusto a prázdno. Jako bych byla nikdo. Jako kdyby to všechno, kolem čeho se dlouhou dobu točil můj život, tvořilo mou podstatu – a jiná tam nebyla.

Už mockrát jsem stála na mnohých z rozpálených střeš a cítila jsem ten strach. A pokaždé, když jsem skočila do neznáma, cítila jsem ztrátu. Úleva přicházela v dlouhodobém horizontu, nepřišla hned. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že už hořet nemusím a pořád jsem. Strach ze ztráty identity mě častokrát držel přikovanou na rozpálené hořící střeše déle, než bych kdy racionálně dokázala připustit.

Vím, že nejsem sama. Že každý člověk, který dělá některé věci proti vlastnímu přesvědčení, v setrvačnosti, anebo třeba na úkor vztahů s druhými lidmi, není pokrytecký ani sobecký. Jen se bojí. Má strach z toho, že v něm samém není víc. Bojí se, že v sobě spatří tu prázdnotu, a tak dělá alespoň něco. Myslím, že to je v pořádku – že je v pořádku se bát a skákat do neznáma. Někdy musíme proto, abychom se dostali sami k sobě, zažít skoky, propady i strach. Myslím, že je v pořádku přijmout i tu prázdnotu. Postupně skrze tu prázdnotu můžou přijít nové barvy a paprsky, které utvoří nový obraz světa. Vzpomeňte si, kolikrát už jste museli skočit – a pořád tu jste. Vzpomeňte si na to, co Vám Váš skok v životě dal a co Vám dala Vaše ztráta.

Jsem vděčná za všechny ty chvíle, kdy jsem mohla na rozpálené střeše stát, i za tu odvahu nebo možná bezmoc, díky níž jsem mohla skočit a jen tak padat vzduchem. Zpětně bych si poradila možná jen to, abych si dovolila se bát a pochybovat. Nějak to dopadne. Já sama nějak dopadnu. Nebudu věčně padat vzduchem skrze prázdnotu, ale dopadnu na pevnou zem, i když ji možná teď nevidím. Dovolme si padat a dovolme si dopadnout.

Veronika Hanušová

Je Brno město?

Vesnice, osvětlená zatačka před Vídní. Brno? To přeci neexistuje. Dnes mám špatný den, ale pořád lepší než žít v Brně. Takto, a mnohými dalšími způsoby, se Pražáci často vyjadřují o Brně. Já osobně jsem se na téma Brno účastnila mnoha diskusí. Podobně je tomu i s debatami o Pardubicích a Hradci, ale o tom třeba v dalším slohu. Proto jsem se rozhodla v následující odstavcích rozlousknout, proč by si Brno zasloužilo či nezasloužilo být považováno za město.

Je Brno město?

Vyjádření 20 lidí z 3.C

Pokud bychom existenci Brna založili na tom, že nemá metro, tak ano, snad bychom o Brnu mohli prohlásit, že neexistuje. Na druhou stranu MHD situace v Brnu se vyrovná té pražské. Celková délka tratí poměrově odpovídá Praze a šalina s trolejbusem zaručují stejné pohodlí.

Z okna šaliny pak člověk může obdivovat samotné město. Památkami sice neoplývá tak jako Praha, ale alespoň si člověk může v klidu hrad Špilberk, vilu Tugendhat či katedrálu svatých Petra a Pavla a další vychutnat bez toho, aby mu každých pět minut na nohu stoupl turista, a bez často nepříjemných a spěchajících Pražáků. V každém městě jsou však milí i nepříjemní lidé.

Praha má snad více vysokých škol, a přesto je za studentské město považováno Brno. Důvod, proč tomu tak je, nemůžeme hledat jen v prostorách kampusu, ale také mimo něj. Studenti se podílejí na velké části nočního života Brna. Přes den mohou studenti pročítat skripta s hrnkem kávy v ruce v jednom z mnoha podniků. Nebo se vydat studovat do přírody, třeba k Brněnské přehradě. A když si člověk potřebuje od všeho odpočinout, může si zajít do divadla nebo třeba na hokej.

Závěrem je, že by Brno mělo být považováno za právoplatné město a stejně jako Praha by mělo být na co pyšné.

Kačka Havránková 3.C

Vyjádření lidí z 3.C:

- Dobrá otázka. Považuji to za město jako každé jiné, ale pokud bych si z toho chtěla udělat legraci, tak také zvolím druhou možnost. Každopádně v Brně jsem byla a přijde mi to jako hrozně divné město. Na spoustě místech je hrozný zmatek a chaotický systém, zvláštní lidi, a tak nějak obecně celková odlišnost. Ale ZOO mají hezkou.
- Brno je velmi příjemné město pro studentský život. (A mají tam krásnou kočí kavárnu.)
- Považuji ho za město, ale vím, že je to vesnice.
- Nedávno jsem tam byla, žije tam hodně studentů, tak tam mají slevy na kebab, stačí ukázat ISIC (počítali jsme to, a kdyby se tam jelo 300x, tak se to už vyplatí).
- Jsem Pražáčka, ale Brno mám velice ráda. Pokud jde o Brno jako o město je

to velice krásné místo. Mají spousty památek, spoustu zeleně a mnoho krásných podniků. Když se nezaobíráte mentalitou lidí, můžete zažít hezké zážitky. Nedivím se, že to bylo město srdce našeho básníka Nezvala

- *hustě osídlená pravotočivá zatáčka z Prahy do Vídně

Brno neexistuje

- Morava ve skutečnosti žádná města nemá. Mají pouze vesnice.
- "joke s metrem"
- upřímně, nevím, o jaké Brně mluvíš :(
- Není to ani zatáčka. Brno neexistuje. Pokud vidíte město, jste pod vlivem anomálie.

Pondělí

Začalo nám pondělí.
Zas a znovu pondělí.
Co se zase bude dít?
Zas a znovu pondělí.

A co dál – snad budu klít?
Křičet, šeptat, mlčet dál?
Zas a znovu pondělí.
Kdo by o něj znovu stál?

Dobrý den. Děkuji. Na shledanou.
Zas a znovu pondělí.
Dobrý den. Děkuji. Loučit se nebudu.
Zas a znovu pondělí.
Dobrý den.
Zas a znovu pondělí.
A v čem je dobrý?

Vzpomínka na všechna pondělí u distanční výuky...

Veronika Hanušová

Je libo červa aneb Rubrika o jídle a jeho přípravě (zvláště toho netradičního)

Ořešák černý

Většina lidí má jistě ráda ořechy, ale ne každý už slyšel o Ořešáku černém. Tento bratr našich vlašských ořechů je plný zajímavých vlastností a může toho hodně nabídnout. Dnes Vám představím přípravu černých ořechů, jejich použití a také výrobu nádherných přírodních přívěšků z jejich skořápek.

Ořešák černý je druh ořešáku původem ze Severní Ameriky, který se u nás pěstuje v parcích, nebo botanických zahradách. Tak jako ostatní Ořešáky vylučují látku zvanou juglon, která brání rostlinám v růstu. U tohoto druhu je míra vylučování největší. Ořech je obalen tlustou dužinou. Pokud nahnije, stává se z ní černá a kašovitá hmota. Ta se dá použít pro domácí výrobu inkoustu. Skořápka je tvrdá a tlustá a je nejlépe překonatelná kladivem. Dají se z ní také vyrobit hezké přívěšky. Dřevo tohoto stromu je velmi oblíbené pro výrobu nádherného nábytku.

Příprava

Pokud si chcete pochutnat na černých ořeších, musíte se vyzbrojit trpělivostí. Jedná se o zdoluhavý proces, který se ovšem vyplatí.

Pomůcky: Igelitová taška, jednorázové rukavice, kýbl, pekáč, kladivo, štípací kleště.

Nejdříve si musíte najít vhodný strom. Já měl to štěstí, že jsem objevil ořešák v parku proti mému domu. Musíte také přijít ve vhodnou dobu. Ořechy dozrávají od září do října. Po uzrání padají na zem. Tyto plody vypadají tak trochu jako tenisové míčky. Abyste se dostali k drahocenným ořechům, musíte nejdříve plod rozmáčknout rukou a odstranit dužinu. **Ale pozor!** Dužina může podráždit kůži a barví tak moc, že šmouhu na oblečení už za žádnou cenu nevyperete. Vybavte se tedy jednorázovými rukavicemi a počínejte si opatrně. Nesbírejte nezralé ani nahnilé ořechy, ale pouze ty, které vyloupnete z dužiny. Volně se povalující kusy mohou na svém místě ležet již řadu let a ty nahnilé mohou mít nahořklou chuť. Nasbírané ořechy si již můžete odnést domů. Tím ovšem proces zdaleka nekončí.

Nyní je musíte zbavit dužiny. To jde nejlépe vodou. Nasypte nasbírané ořechy do kýble a zalijte vodou. Nechte je takto odmočit den, přičemž občas vyměňte vodu a promíchejte je. Ořechy je potřeba vysušit, aby šly lépe rozlousknout. Postačí několik týdnů, ale nejlepší je až rok.

Skořápky se nedají rozlousknout louskáčkem,

ale je potřeba kladiva. Doporučuji je před rozbíjením namočit na den do vody. Umístěte skořápku na mírně zašpičatělý konec a udeřte je kladivem. Lepší je použít několik slabších úderů než jeden velký. Zpravidla se rozpadnou na menší kousky, ze kterých je nelehké ořech dostat. Dobré je použít štípaček na drát. Šikovným štípáním skořápky lze vydobýt kusy ořechů. Plody jsou chuťově odlišné od vlašských ořechů. Mají zemité a výrazné aroma. Doporučuji je opražit na pánvi. Pro svou výraznou chuť se hodí pro přidání do pokrmů.

Celý tento proces je sice zdoluhavý, ale i přesto se dle mého vyplatí ho podstoupit, neboť výsledek jistě stojí zato, protože si na něm pošmáknete.

Černé ořechy

Přívěšky

Pokud si nechcete na ořeších pochutnat, můžete si z nich vyrobit krásný přívěšek. Na výrobu je potřeba základní dílenské vybavení a hodně trpělivosti. Některé potřeby seženete v obchodě s korálky.

Pomůcky: Pilka (nejlepší je na železo), svěrák, hrubý a jemný brusný papír, postříbřený drátek (tloušťka 1 mm), olivový olej, kožené pásky pro přívěšky, tenký vrták (1 mm), vrtáčka nebo ještě lépe dremel tool, párátka, tyčinky do uší, několik malých kleští různých tvarů a typů.

Nejdříve musíte ořechy nařezat na zhruba 6-8 mm tlusté plátky. Nejlepší je ořech upevnit do svěráku a poté ho řezat pilkou na železo. Skořápka ořechů je tvrdá a tlustá, proto se těžko řeže. Je vyplněná množstvím vedlejších dutin. Nejhezčí vzory vznikají při příčném řezu (Při postavení na špičatý konec vodorovně). Je možné, že se některé kusy po rozříznutí rozpadnou. S takovouto ztrátou musíte počítat

Po nařezání požadovaného množství je třeba párátkem nebo jiným nástrojem vyštourat ořech ze skořápky. Řezy ořechů nejsou rovné, a proto je potřeba je zbrousit. Neoptimálnější je nejprve použít hrubý brusný papír a poté jemný. Můžete také použít elektrickou brusku, jinak vás čeká hodně broušení. Poté plátky navlhčenou tyčinkou do uší očistíte ořechy od pilin. Dále nechte ořechy oschnout a naimpregnujte je olivovým olejem, naneseným tyčinkou do uší.

Nyní potřebujete do ořechů vyvrtat díru, pro očko z drátu. Tento krok se také často nepovede, proto můžete postupovat i bez něj. Záleží na vašem rozhodnutí. Pokud ořech vrtáte, postupujte opatrně, abyste neprovrátili část, kterou nechcete, a podobně.

Dalším krokem je vytvoření oka z drátu. Tato část výroby chce cvik, často se nepovede napoprvé. K výrobě oka použijte kleště s kulatými čelistmi. Pokud jste do ořechu nevrátili díru, stačí jednoduché očko, které provlečete otvorem v ořechu, pokud jste vrtali díru, vytvářejte očko do tvaru jako na obrázku 3. Jednu nožičku vložte do otvoru vyvrtaného v ořechu a druhou v máčkněte do téhož otvoru z druhé strany. Poté provlékněte kožený pásek očkem, zavažte v považované délce a dílo je hotové.

Optimální tvar oka

Přívěšek je vhodný pro lidi, kteří mají rádi přírodní a rukodělné výrobky, a zároveň se nebojí obětovat čas pro jejich výrobu. Já už jsem jich sám vyrobil notné množství.

Filip Engler 3.C

Mnou vyrobený přívěšek

Minulost není tak daleko

Není to ani rok, co médií probleskla zpráva, že zemřela poslední žena (Irene Triplett), která pobírala důchod z americké občanské války v letech 1861-1865. Narodila se r. 1930 a jejím otcem byl 89letý válečný veterán, jenž jako sotva plnoletý bojoval proti Konfederaci. Původní článek byl nadepsaný slovy „History´s not that far“ a pod stejný titulek můžu přidat svou, byť o dost skromnější příhodu.

Před časem mě kontaktoval známý, že se mu do rukou dostalo něco, co by mě mohlo z hlediska mé milované genealogie zajímat. Zahrál na ty správné struny, takže po mém zvědavém dotazu se rychle začal odvíjet pro mě neuvěřitelný příběh.

Na počátku byl jeden vojenský zápisník z 1. světové války. Soupis kontaktů, sem tam nějaký náčrt dopisu z bojiště domů, ale především česky a německy psané písně, bohužel bez notového zápisu. Podle údajů v zápisníku rok 1916 a východní fronta, to tehdy nebylo vůbec sympatické místo k životu. Svědčí o tom i střepinou natržená horní část deníku a zezadu... zbytky krve. Ten zápisník byl přímým svědkem smrti svého vlastníka. Tak přesně tenhle historický poklad se objevil kdesi v severních Čechách. Známý zjistil, co mohl, ale dál se nebyl schopný nikam dostat a obrátil se na mě. Já byl schopný doplnit zbytek.

Vlastníkem byl Adolf Třešňák, kluk z Krásného Března u Ústí nad Labem, dle vojenské matriky zabítý výbuchem granátu týden po svých 20. narozeninách. Doma na něj čekaly tři sestry, matka a jeho milá, ale nedočkaly se. A mimo jiné jsem jeho vzdálený příbuzný nesoucí stejné příjmení, narozený taky v červenci a taky 20letý.

Podobných příběhů jsou doslova miliony, takže proč tu teď apeluji na vaše emoce? Jen v menšině případů se totiž dozvíme něco bližšího o těchto jinak němých tvářích, které opustil život ve válce. Pouhá data a místa na člověka nepůsobí stejně jako detailní životní příběh, navíc lyricky popsany v básních, písních a dopisech. Co jiného by mělo na člověka zapůsobit víc...

Poselství tohoto článku ale leží trochu jinde, protože co je vám do nějakého sto let mrtvého člověka, že? Tuhle badatelskou radost bych neměl, pokud by se někdo v uplynulém století rozhodl vytřídit půdu a všechno vyhodit nebo spálit, jak se bohužel často děje. Zejména ve chvíli, kdy noví vlastníci najdou něco po starých majitelích domu nebo bytu, často volí rychlejší a jednodušší cestu zničení, než aby vyvinuli snahu zjistit, o co vůbec jde. Nechci ani domýšlet, kolik unikátních pramenů už takhle zmizelo a nikdy se nevrátí... Můj apel tedy směřuje na vás, čtenáře, abyste byli shovívaví k nezvaným papírovým hostům, které třeba někdy najdete. Někomu patřili, něco pro někoho znamenali a hlavně něco pro někoho ještě znamenat mohou. Nemluvte o to, že při pátrání možná narazíte na úžasné příběhy a pomůžete někomu zjistit víc o jeho rodině či sobě samém. A kdo říká, že se karta nemůže i obrátit, jako se to stalo v mém případě...

Protože jedno platí pro všechny stejně – historie není tak daleko, jak by se mohlo zdát...

Jakub Třešňák, záhrobí

Ohlédnutí za Gybotem

Tak, je to tady. Poslední číslo B-komplexu. Teda ne poslední číslo vůbec, ale to moje. Pamatuju si, jak jsem jako prvačka posílala svůj první příspěvek do školního časopisu a pak jsem si říkala: „Ty jo, oni mi to fakt vzali. To není možný.“

Druhák byl divnej rok. Do školy jsem nechodila a příspěvky do B-komplexu jen posílala. A taky ilustrace – bývalá redakce mi pokaždé zadala, co by si přáli, a já to nakreslila. Vlastně mě to hrozně bavilo a měla jsem v každém čísle prakticky nejvíc příspěvků ze všech. Občas mi to bylo trapný.

Když jsem nastoupila do třetáku, bývalá redakce (zní to pateticky, já vím) mě jmenovala šéfredaktorkou. A zas jsem si řekla: „No, to není možný.“ Taký jsme dostali jako redakce novou korektorku, p. prof. Novákovou, a všem nám hned bylo jasné, že to rozjedeme ve velkém. V předchozích letech v redakci B-komplexu organizace spíš nebyla, než byla, a my jsme si na to všichni vlastně už tak nějak zvykli. S příchodem nové korektorky dostal B-komplex takovou péči, jakou za tu dobu, co jsem na Gybotu, nikdy předtím neměl.

Chvíli nám všem trvalo, než jsme společně vymysleli nějakou tu organizaci a řád, aby vše fungovalo. A vlastně ani teď v redakci moc pravidel nemáme. Platí zkrátka to, že B-komplex děláme dobrovolně a děláme ho rádi. A ono to funguje. Máme v redakci skvělou partu a já vždycky hrozně ráda vidím úsilí všech, co se na časopise podílí.

Někdo pošle příspěvek jen jednou, někdo přispívá pravidelně. A někdo dělá takovou tu neviditelnou práci, na kterou bych já nikdy neměla trpělivost. Vážím si práce všech. Jo, a není to dokonalé a často tam máme chyby a rozostřené obrázky a nestíháme deadline a pijeme litry kávy noc před uzávěrkou... ale je to sranda. Baví nás to.

Budu moc ráda, pokud se někdo z vás k redakci připojí, nějak nám totiž zestárla. Klidně můžete poslat něco jen jednou, příspěvky do B-komplexu nejsou závazek. Jsou dobrovolné a nedostanete za ně žádnou výplatu. Ale něco vám řeknu: Když pošlete příspěvek, bude vaše jméno uvedeno v redakci a budete slavní. Nebo můžete zůstat v anonymitě, pokud jste skromní a slavnými být nechcete.

To je asi všechno, co jsem vám chtěla teď říct. Stručná být moc neumím. Přestože jsem v té škole za ty čtyři roky asi víc nebyla, než byla, cítím takovou nějakou nostalgii. Mám ten Gybot prostě ráda. A moc moc vás prosím, abyste B-komplex nenechali umřít a starali se o něj a měli ho rádi tak jako já. Díky za to.

Veronika Hanušová

Dva v jednom

Vzpomínka na Hanu Hegerovou a tahák pro čtvrtáky

Já ráda vzpomínám

Hapka, Kopta, Hegerová

Tak už je tady čas,
Kdy **láska nastavila dlaň-personifikace**
A zeptala se nás,
Kdo bude vlastně platit daň?-**řečnická otázka**

Utíkat bez **placení,(a cení - rýmové echo)**

To nemá žádný styl,

Povinnost zuby cení-personifikace

Tak jako krokodýl.-přirovnání

Ted' už je tady čas,

Kdy láska nastavila dlaň.-refrén

Ač říkám: "**zaplať Bůh**",-**fráze**

Tak všechno sama zaplatím.-jazyková hříčka

Já nenávidím dluh,

To ale asi bude tím,

že Tys mně zůstal **dlužen(a žen - rýmové echo)**

I trny od růží,

Ne všichni muži u žen

Se takhle zadluží.

Já nenávidím dluh,

A proto ráda zaplatím.

Ted' není radno lhát,

Když srdce v prachu leží.

Mám důkaz lásky dát,

To je to, oč tu běží.-citát

Ty uslyšíš to rád,

Však pochopíš jen stěží,

Já ráda vzpomínám.

Vždyť ty sis mě chtěl brát,

Dnes na tom nezáleží,

Já byla jedinkrát

Tak šťastná a tak svěží.

To nebyl jenom klam,

Nač dosud ráda vzpomínám.

Já schovala jsem pláč

Na starý hřbitov do tújí

Pod prázdny květináč,

Vždyť nejsem z těch, co lituji.

Dny s Tebou byly krásné,

I noci bez jiter,-elipsa

Vzpomínka nevyhasne,

Byl jsi jak Jupiter.-přirovnání

Já schovala jsem pláč,

Vždyť nejsem z těch, co lituji.

Stopa - seskupení hlásek dle určitých pravidel.

Verš vzniká opakováním určitého počtu stop.

Tak už je tady čas

O - O - O -

kdy láska nastavila dlaň

O - O - O - O -

třístopý jamb

trochej - O

jamb O -

daktyl - O O

spondej - -

Stopa a slovo není totéž!

Rým - zvuková shoda slov na konci verše.

střídavý: **čas, dlaň, nás, daň**

rýmové echo:

Placení cení

přišel **Olda** od **Marolda**

tulipán bitva **U Lipan**

Druh lyricko-epický, žánr píseň - šanson

Šanson – forma franc.renesanční písně.Nyní hodnotná básnická díla se závažným obsahem,s zvýrazným přednesem, obvykle psaná předními básníky či textaři.

Tropy – založeny na přenášení významu a mnohoznačnosti slov, obrazná pojmenování. (Metafora, metonymie, alegorie, symbol,...)

Figury – zvláštní uspořádání hlásek nebo slov v textu (aliterace, anafora, inverze, elipsa...)

Metamorfóza okolí našeho hřiště

V místě domečku s učebnou byly ještě před pár lety dvě zchátralé stavby - tlakové plynové stanice, které kdysi dodávaly stlačený plyn do továrny Polygrafie. Do roku 2015 byly po zdlouhavých žádostech obě odstraněny. A co dál?

Nu, od té doby jsme se snažili, aby se na tom místě postavil domeček s novou učebnou. Probíhalo jednání s památkáři, ti nejprve nechtěli stavbu povolit, aby nezabírala zelenou plochu uvnitř Prahy, nakonec povolili zpracovat studii. Ale měli podmínku, že novostavba nesmí přesahovat zeď, aby nebyla vidět z ulice. Proto projektanti museli učebnu udělat zapuštěnou do země, protože učebna musí mít dle předpisů dostatečnou výšku. Chtěli jsme, aby se podobala vile Tugendhat (😊) a byla hodně prosklená, což se nakonec podařilo jen částečně.

Novostavba venkovní učebny zahrnuje učebnu pro polovinu třídy, šatnu, hygienické zařízení, malý kabinet a sklad TV.

V roce 2018 pak vyhrála a projekt zpracovala firma Reinvest. Projekt jsme platili z peněz GB. V té době už bylo také zřejmé, že dosluhuje sportovní domeček, a tak se tohoto úkolu ujala firma Reinvest rovněž. v roce 2020 jsme vysoutěžili firmu, která obě novostavby postavila - byla to firma FITAZ. Stavba začala v dubnu 2020 a v listopadu 2020 bylo hotovo. Využili jsme toho, že kvůli koronavirové epidemii studenti nechodili do školy, protože za normálního provozu by to bylo obtížné.

Kontrola, zda jsou základy stavby dostatečně hluboké.

Pod střechu sportovního domečku ukryl před dokončením pan správce Pechr schránku s materiály z dnešní doby - například peníze a noviny, tak snad stavba dlouho vydrží a bude to za 100 let zajímavý nález.

V novém domečku jsou dvě šatny, takže se už večerní pronájmy mohou střídat a nemusí sdílet jednu šatnu. U každé šatny jsou i sprchy. Šatny jsou bohužel malé, ale větší nešlo vzhledem k velikosti prostor postavit. Výhodou také je, že ze sportovního zázemí lze chodit rovnou na hřiště, domeček je průchozí.

A když už jsme byli v těch úpravách, zkrášlili jsme hřiště o nová zákoutí doplněná lavičkami, schodišti, květinovými záhony a truhlíky.

Je nám líto, že jsme kvůli současné epidemiologické situaci nemohli udělat slavnostní kolaudaci a pozvat všechny, kteří se o stavbu zasloužili. Doufám, že všechny tyto nové objekty a výzdoba nám budou sloužit co nejdéle a že my všichni se budeme o ně pečlivě starat.

Stanislav Luňák, ředitel

Moje alma mater (-inka)

Už jsem na tom byl tak zle, že jsem asi před třemi týdny vkročil na území gymnázia.

Celý ten areál mě vždy uchvacoval svou majestátností. Budova je součástí celého velkého novorenesančního komplexu lemujícího Vyšehradskou, a když stojíte přímo naproti hlavnímu vchodu do Ministerstva spravedlivosti, my jsme na té pravé straně. To se týká obou významů tohoto slova.

Samozřejmě vím vše o historii této budovy a asi nejvíc se mi líbí, že v místnosti, která byla pracovním nechtě známé postavy z Černých baronů ministra Čepičky, je teď ředitelna školy. Zkusím se někdy zeptat pana ředitele, jak se mu tam úřaduje. Asi dobře, když už je na naší škole tolik let. Což mi připomíná, jak jsem se podivil, když jsem se dověděl, kolik bývalých studentů se na svou alma mater vrátilo učit. Někdy v příštích číslech bych se k tomuto tématu rád vrátil.

Když jsem prvně před několika lety vstupoval do těch těžkých vrat, jímala mě hrůza, co bude. Velká, dlouhá chodba, dvouramenné schodiště, vysoké stropy. Byl jsem malíčký. A nebylo to jen

tím, že jsem měl o 25 cm méně než dnes. Naštěstí mě tento pocit brzy opustil a já jsem s drzostí mládí hodil úctu ke genui loci za hlavu. Pomohli mi spolužáci, čas a také někteří profesori, kteří se k nám chovali přátelsky a s pohodou. Většinou.

Takže jsem se do školy docela těšil, když jsem se šel podívat, jak vypadá nové hřiště, domeček a učebna. Nikdo mě nezastavil, a tak jsem se prošel po pozemku, poseděl na nově postavené tribuně u doskočiště a porozjímal. Hele, víte co? Bylo mi dobře. A už se těším, až se mi zase do té blbě školy nebude chtít.

neo-r –cen21

Trochu rad a informací od PHDr. Ladislava Špačka ohledně maturit

„Chlapec se stává mužem, když obejde kaluž, místo aby do ní vstoupil.“

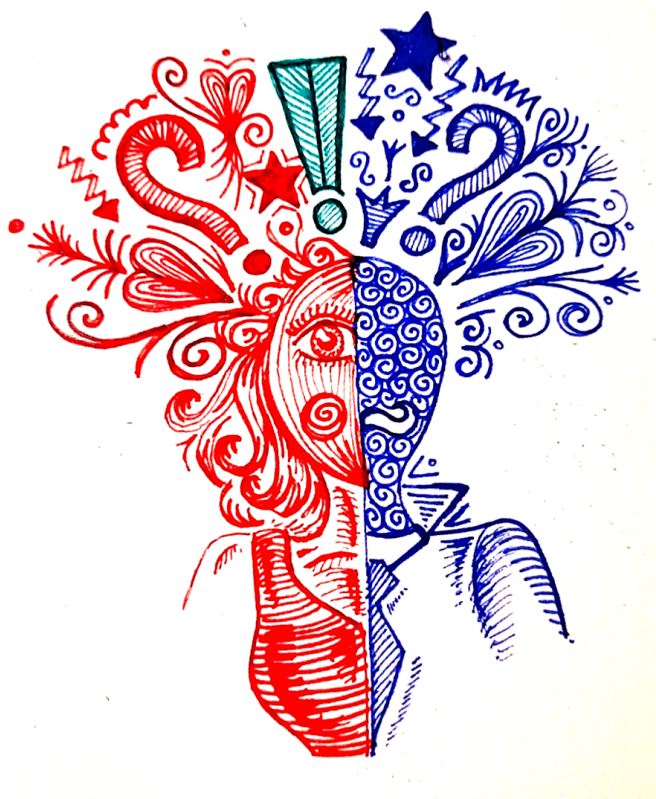
Platón

Maturita (z lat. maturitas – zralý) dokládá zralost jedince a jeho připravenost na život mezi dospělými. Symbolicky tak ukončuje období puberty a je mezníkem mezi dospíváním a dospělostí. U domorodých národů předcházely dospělosti iniciační obřady, při nichž se chlapec stával mužem a dívka ženou; naše civilizace staví na intelektuální zkoušce. Proto by chování a oblečení maturanta mělo být v souladu s tím, co se od něho očekává. Možná se musí chlapec nebo dívka trochu překonávat, aby se dostali najednou do role „dospělých“, ale chtějí-li dát najevo, že si zaslouží označení „maturant“, musí respektovat určitá pravidla, která dosud vnímat nemuseli. Zralost ve věcech odpovědnosti prokazuje vůlí prostudovat vše, co se u zkoušky dospělosti očekává, ale to není vše. Musí přidat vzhled a chování. *K maturitě se oblékáme důstojně*, tak abychom odlišili zkoušku od běžné návštěvy školy a dali najevo, že jde o důležitý akt. Uvědomme si, že na maturitní komisi působíme komplexním dojmem. Nejde o podlézavost, ale o vyjádření respektu vůči komisi, která má náš osud tento den ve svých rukou. Představa, že „stačí, když to budu umět, všechno ostatní je vedlejší,“ je mylná. Filharmonici hrají ve fraku z úcty k obecnstvu, nestačí, že hrají dobře.

Chlapci by měli mít oblek (světlý i tmavý) nebo společenské kalhoty, košili a sako. Kalhoty by měly být vyžehlené, košile jednobarevná světlé barvy (bleděmodrá, krémová nebo bílá) s dlouhým rukávem. K maturitě nemůžeme přijít v džínách a v tričku, jak jsme byli zvyklí chodit do školy. A i kdyby náš vous ještě nepotřeboval pravidelnou údržbu, maturita si zaslouží, abychom se právě v tento den pečlivě oholili a umyli si vlasy, případně se nechali ostříhat, abychom působili upraveně.

Kravata není k maturitě nezbytná, ale pokud si ji mladý muž vezme, dá najevo, že zkoušku dospělosti bere vážně a s plnou odpovědností se vším všudy. Pak si ovšem musí uvázat kravatu podle pravidel etikety: do úzkého límečku košile jednoduchý uzel, do širokého límce masivní windsdor. Nemáme-li kravatu, ponecháváme knoflík košile u krku rozepnutý.

Dívky by měly mít sukni nebo šaty, aby daly najevo, že dávají přednost společenskému oblečení před pohodlím. Vhodná je tmavá sukně a bílá halenka nebo šaty ke kolům či mírně nad ně. Děvčata by se měla vyvarovat jakékoli nápadnosti a vyzývavosti v oblečení. Hlubší dekolt, odhalená ramena, viditelná ramínka, krátká sukně – ty si necháme na večírky, ale ne k maturitě, která je tradičně spojena s jistou konzervativností a uměřeností. To se týká i líčení a parfémů. Make-up by měl jen něco zakrýt, něco zdůraznit a parfém jen nevtíravě charakterizovat osobnost, všechno, co je navíc, bude rušivě provokovat zkušební komisi.

Nezapomeňme, že maturitní oblečení musí být doprovázeno příslušnými doplňky: *k obleku nosí muži šněrovací boty a ponožky v barvě bot nebo obleku (máme-li tmavý oblek, můžeme mít jen černé kožené polobotky a černé ponožky), ale i když na sobě máme jen společenské kalhoty a košili, nemůžeme si obout žádný model sportovní obuvi.* Tenisky jsou určeny pro volný čas a sport, k maturitě jsou zcela nevhodné. *Dívky by měly mít lodičky na středně vysokém podpatku a bezpodmínečně punčochy. Bude-li horko, musí chlapec strpět na sobě sako a dívka punčochy – zralost spočívá i v odříkání.* Maturitní zkouška je vypětí, navíc se odehrává v roční době, kdy už bývá teplo, a proto musíme včas pamatovat na prevenci pocení. Ráno *použijeme deodorant* a pro všechny případy si ho vezmeme ještě s sebou, kdyby bylo čekání tak dlouhé, že účinek ranní hygieny by se už začal vytrácet.

K oblečení patří i přiměřené chování, to poznáme sami. Jinak se chová chlapec v džínách a tričku a jinak v obleku, jinak se chová dívka v džínách a svetríku, jinak ve společenských šatech. Společenské oblečení nás k tomu samo povede: *v šatech a lodičkách nebo v obleku se budeme chovat důstojněji*, nebudeme se honit po chodbách, nebudeme pokřikovat, užívat výrazy na hranici vulgarismů, i naše gesta budou důstojnější a uměřenější než obvykle.

Během zkoušky dbáme i na jazykovou kulturu. Hovoříme hovorovou vrstvou spisovné češtiny, abychom dali najevo, že jsme si během studia osvojili kultivované vyjadřování a jsme způsobilí vstoupit do životní praxe. Vyloučíme nářeční prvky, lokální výrazy, hláskové rysy obecné češtiny (malej, vokno, mlíko, to je hezký apod.), oprostíme se od studentského slangu. Mluvíme nahlas a zřetelně, tak abychom dokázali prodat své znalosti s co největším účinkem.

Úspěšné složení maturitní zkoušky musíme oslavit, patří to k tradici a není důvod se oslavě vyhýbat, ale pozor, už jsme dospělí a podle toho se budeme chovat i na oslavě. Pokud nám už bylo osmnáct, připijeme si s kamarády nebo rodiči sklenkou sektu. Držíme ji za stopku, ne za

tělo sklenice, abychom na číši nezanechali otisky prstů a nezbavovali ji přirozeného lesku a také abychom neoteplovali nápoj, který je v číši – a hlavně to vypadá elegantněji. Na přípitek stačí jedna sklenička, dvě a více už mohou vyvolat problémy.

Maturitní večírek je konečně příležitostí k uvolnění, k oslavě maturity v kruhu nejbližších spolužáků a k rozloučení s nimi. Můžeme se obléct méně formálně, večírky by neměly být svázaný přílišnou strojeností jako sama maturitní zkouška. Chlapci si mohou obléct kvalitní džíny a košili, vhodné je sako, ale kravatu si na večírek brát nemusíme. Můžeme mít mokašiny nebo šněrovací polobotky. Dívky mohou přijít v tom, v čem se cítí nejlépe: v džínách a topu anebo svetříku, sukni nebo šatech. Zcela vyloučíme tenisky a trička, která nosíme na plovárnu, nebo dokonce šortky. Dívky mohou přidat na make-upu a na váhové kategorii svého parfému, můžeme konečně odhalit ramena a jít do odvážnějšího dekoltu. Hodně záleží na tom, kde se večírek koná. V sále grandhotelu se očekává spíš společenské oblečení, v salonku pizzerie stačí neformální oděv. Je dobré domluvit se na jednotném dress code, aby večírek neskýtal bizarní obraz, kde chlapec v džínách tančí s dívkou ve večerních šatech. Maturitní večírek obvykle bývá první opravdu společenskou událostí, které se mladík nebo děvče na prahu dospělosti účastní. Není to běžný mejdan u kamaráda nebo diskotéka. Proto se chováme s jistou mírou zdrženlivosti, to se projevuje gesty, pozorností k ostatním i mluvou. Na maturitní večírek vzpomínáme celý život a často je to poslední setkání se spolužáky na dlouhá léta, neměli bychom si ho proto zkazit přílišnou konzumací alkoholu. Můžeme být veselí, jak k našemu věku náleží, můžeme tančit až do rána, ale zakončit maturitní večírek na záchytné stanici není šťastné. Maturitního večírku se zúčastňují i naši pedagogové a měli bychom dbát na to, aby si na nás uchovali co nejlepší vzpomínku. Nevázaných večírků v životě nás čeká ještě mnoho, o nic nepřijdeme, nesnažme se stihnout všechno hned v tento večer.

Je obvyklé, že rodiče uspořádají pro novopečeného maturanta *rodinnou oslavu*, na které mu předají *dárek*: encyklopedii oboru, který hodlá studovat na vysoké škole, hodinky, kvalitní pero. Přítomni jsou rodiče, prarodiče, další blízcí příbuzní; můžeme pozvat, po dohodě s rodiči, i nejbližší kamarády. Tady dbáme na vybrané chování, tak aby rodiče mohli předvést ostatním členům rodiny, jak skvěle svého maturanta vychovali a připravili pro život. Někdy je to příšerná nuda, ale nezbytná, protože se tak učíme vydržet formální společenské akce, ze kterých se skládá život dospělých...

Nikdo to tu nepřežije

(Jerry Hopkins a Daniel Sugerman)

Pokud jste podobně jako já fanoušky kultury, a především hudby konce šedesátých letspjaté s bouřlivou vlnou hippies, zpozorněte. Z velké části se na popularitě tohoto období podílela právě mimořádně produktivní hudební scéna, na které se zrodilo mnoho nových stylů, například psychedelie rock. Kniha **Nikdo to tu nepřežije**, v anglickém originále „No one here gets out alive“, mapuje osudy jedné z nejvýznamnějších kapel tohoto žánru **The Doors** a hlavně jejího frontmana a zpěváka Jima Morrissona.

V průběhu knihy autoři postupně popisují celý Morrissonův život od dětství až po jeho tragickou smrt v roce 1971. Celá kniha je rozdělena na tři části, které mapují jednotlivé etapy existence kapely od jejich začátků, přes období největší oblíbenosti až po následný úpadek. U všech informací nebo příběhů, jež byly sděleny některým z pamětníků, je pak vždy uvedeno jeho jméno, což značně podtrhuje pocit autenticity. Okolnosti fungování kapely, postavy i reálie jsou líčeny objektivně, čtenáři je skvěle naznačena světlá i stinná stránka jednotlivých osob, ale i tak si k nim člověk dokáže vytvořit kladný vztah. Velice dobře je nastíněno i historické období a podmínky v sociální skupině, ve které se protagonisté pohybovali. Je možné si živě představit éru konce šedesátých let, s jejími idejemi, strastmi i krásami.

Myslím, že každému, kdo rád poslouchá hudbu od The Doors, ale nezná podrobně všechny okolnosti a události, které za vznikem tohoto fenoménu stály, tato kniha otevře úplně nový pohled na celou tvorbu a dílo. Od příběhů, jež stojí za texty jednotlivých písní a jejich sděleními, po pohled Jima Morrissona na jeho úděl hvězdy a sex-idolu, a zároveň i jeho osudový postoj k alkoholu a psychedelickým drogám.

Tomáš Novotný

Vzpomínka na školu 😊

V samém srdci Prahy, v historické části zvané Vyšehrad, stojí zářivě žlutá neorenesanční budova, jejíž barva fasády má snad ironicky připomínat pozitivní emoce, které se již při samotném vstupu do budovy velmi rychle vytratí.

Exteriér budovy zdobí čtyři elegantní sloupy se čtyřmi krásnými sochami. Má-li člověk chuť zvednout hlavu ještě o trochu víc, může spatřit sousoší se zlatými prvky, které zdobí střechu. Historický dojem, který tato budova vyvolává skvěle doplňuje štuková výzdoba fasády.

Při vstupu do areálu gymnázia člověka praští do nosu vůně javorů a kaštanů, které jsou na pozemku vysázeny. Tato líbivá vůně je však hned vystřídána zápachem strachu, nervozity a pocených studentů, co se na poslední chvíli na lavičkách učí na zkoušení z biologie.

Tato idylická atmosféra nás neopouští ani vevnitř gymnázia. Celé místo jako by odráželo, jak se člověk cítí. Tma na chodbách a nefunkčnost topení přesně vystihuje, jak se student po pár dnech na tomto místě začíná cítit. Bledé tváře procházejících nevyspalých studentů nevypadají v šeru chodeb tak děsivě, nezdravě a depresivně jako by působily za normálního světla. Průchod chodbami gymnázia je v jistém slova smyslu jako výlet do minulosti – dříve těmito chodbami procházeli nemocně vypadající, zbídačení, chudí měšťané, dnes zde na chodbách posedávají podobně vypadající unavení studenti.

Jistým způsobem je kontrast mezi interiérem a exteriérem budovy krásný. Zevnějšek budovy působí půvabně vesele a historicky, vnitřek působí chmurně a depresivně. Na druhou stranu není život studenta Botičské jenom černý, spousta studentů zde poznala spoustu úžasných přátel a získala spoustu úžasných zážitků, a to je to, na co budou studenti s láskou a úsměvem vzpomínat.

Tuto práci berte prosím s nadhledem, Botičská je samozřejmě moje láska. Co bych dělala se svým volným časem, kdyby mi ho Botičská všechen nevzala.

Nikola Faltýnková, 3.A

Všechny malé zázraky

Vzpomínáte? Pamatujete si ještě na ty všední věci, o kterých jste tak nějak věděli, že tu jsou s vámi, ale nevěnovali jste jim pozornost? Mluvím o těch věcech, které většinou nejsou nikam zaznamenány. Mluvím o těch věcech, které má každý z nás spíše v sobě a neví o nich. Neví o nich, dokud...

Svět se zbláznil. A to nejen v mé hlavě. Už to zašlo tak daleko, že si nevšímám těch velkých a zásadních věcí, jako je počet mrtvých, nebo kolik zrovna přibylo nakažených. Vnímám jiné věci. Vnímám řidiče autobusů, kteří se na sebe vždy navzájem smáli, a když se potkali na stejné trase, pozdravili se a mávli. Vnímám situace na silnici, kdy tito řidiči tak velkých obrů děkovali za každou přednost a pochopení navíc, které se jim od řadového řidiče v danou chvíli dostalo. Vnímám babičky a dědečky na ulicích, kteří se vždy usmívali a děkovali, když měl člověk pochopení i pro ně a pomohl jim třeba i jen s taškou do schodů někde v metru. Vnímám chvíle, kdy jsem se zapovídala s někým na ulici nebo v obchodě a dotyčný potřeboval poradit. Vnímám jen tak darované úsměvy od cizích lidí. Vnímám kašdickou chvíli upřímného a dlouhého smíchu s kamarády, rodiči a prarodiči. Vnímám ta stará místa všech možných setkání, která bývala samozřejmostí a jistotou. Vnímám zvuky tramvaje a troubícího auta. Vnímám zvuk zaklapnutí vchodových dveří mé milované školy. Vnímám každý pozdrav, i ten, který nebyl oplacen. Vnímám zvuk šoupání bačkor všech lidí, kteří kolem mě proudí v nezastavitelných vlnách. Vnímám svůj dech ve třetím patře a myslím na poslední schody do podkrovních tříd. Vnímám každé zlomení

tuhy o list v sešitě různých vědomostí, které ještě nebyly vepsány do hlavy. Vnímám hlasy a doteky podpory. Vnímám všechny ty staré věty, které bývaly kdysi všedními. Vnímám. Vnímám a vzpomínám.

Vzpomínejte. Vzpomínejte a vychutnávejte každíčkou věc, která vám utkvěla v hlavě, ale bývala pouhou drobností ve vašem životě. Dnes už třeba není tak všední a drobná. Dnes by pro vás znamenala štěstí a rovnováhu, která se v této době tak těžko hledá.

Klára Kozelková, 3.C

Špendlík - Glinda R.

Sílu na to bych si přála mít
Jen jednou ho vidět
Vesmír je jako guma.
Chci se skrze něj dostat,
ale nemám špendlík.

Dala bych život za něj,
ale smysl by to ztratilo.
Přes Alpy, Waterloo a Paříž.
Kontinent i nohou přejít
je možno také.

Pro čerta anděl a pro vyhnance druh.
Tak blízko, ač daleko.
S myšlenkou se nelze přestat si hrát.
Jen jeden akt a je to.
Však není to možné,
přec obětovat vše by nestačilo.

Láska to je, ale románek ne.
Víc než dvě duše. Spolu jeden celek.
Jing a Jang jsou černá a bílý?
My jsme červená a modrý,
ale podobný tón máme.
Kontrast v jednom, stejnost v druhém.
Stačil by jen špendlík.

Ale co je špendlík?

Glinda R.

Radek John: Memento

Co lepšího číst v této krušné době než reportáž o kompletním rozkladu člověka založenou na skutečnosti?

Memento, trochu zapomenutá kniha, často nebrána v potaz kvůli existenci zásadnějšího (a neméně zajímavého) **My děti ze stanice Zoo**. Stojí za to ji číst?

Michala, průměrného, ale cílevědomého studenta gymnázia, deptá přísný otec a starostlivá matka. Okouzlí jej místní bar, kde se podává limonáda s přídatkem, po kterém je údajně lépe – Michal radostně nalézá řešení svých problémů. Pod vlivem falešných kamarádů a zvyšujícímu se množství ale ztrácí rychle kontrolu nad svým svobodným rozhodnutím omezovat dávky a brzy mu přestane stačit limonáda a nalezne únik v morfinu, stříkačkách, kterých se ještě nedávno tak štítíl. Když si uvědomí svoji chybu, pokusí se vymanit z propasti závislosti, není ale už moc pozdě? Ze špatného k horšímu...

„A prásk. Zavřené okno. Tma. Tma!“ Rychle plynoucí příběh vyprávěný skrze krátké úsečné věty snad jen s výjimkou občasných delších dialogů. Ukazují úzkost Michala, jeho postupnou ztrátu schopnosti myslet na něco jiného než drogu – to je celé. *Memento* je chaotické, i přestože se v něm v podstatě nic neděje, nemění. Hlavní protagonista se točí v kruhu, snaží se přestat, chvíli vydrží a pak je v tom zase. Postavy jsou ploché, dříve, než by si stihly vytvořit charakter, ztrácejí jej účinkem drogy, dokud jejich jedinou motivací nezůstává další dávka pro utišení bolesti. Je to drsné, místy odporné čtení – nechybí popis hnusajících znetvořených končetin nebo zanícených vpichů. Vše je dokresleno vulgarismy a narkomanským slangem.

Jedna z knih, kterou přečtete jednou a nikdy víc. Je čtivá a určitě zásadní, protože v době vydání byla tematika drog tabu a o drogovém podsvětí se veřejně netušilo. Subjektivně si také myslím, že plochost postav a jejich umělé vztahy, ostatně společně s absencí souvětí a delších vět, je úmyslem. *Memento* varuje před toxikomanií a velmi obtížnou léčbou s relativně mizivou úspěšností.

Mimochodem, Radek John je naším absolventem a také zároveň kromě napsání jiných děl (*Džíznový svět*) byl scénáristou filmu *Sněženky a Machři* (spojitosti s VV raději vynechejme).

David Tichý

Besedovalo se

Prvního února v distančně-výukovém prostředí Teams proběhla u nás na škole beseda s PhDr. Pavlem Janouškem, DSc o Milanovi Kunderovi. Besedy se měli možnost zúčastnit všichni studenti čtvrtého ročníku, jednalo se tak o netradiční a příjemné zpestření výuky.

Veronika Hanušová

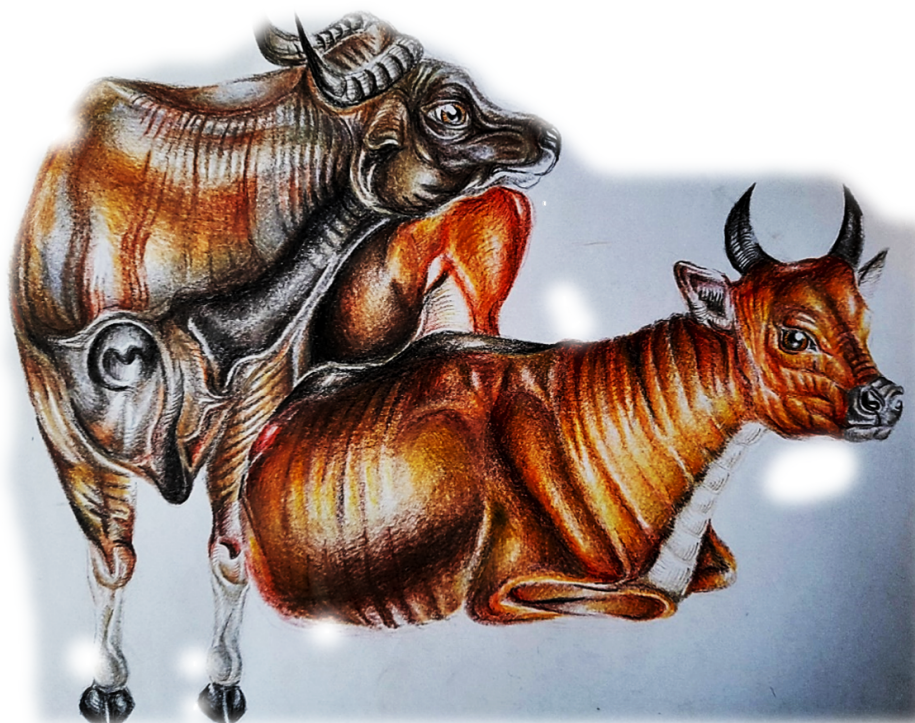

Z historie očkování

Očkování má dlouhou historii. Předpokládá se, že pravidelné očkování bylo zahájeno již na začátku 2. tisíciletí našeho letopočtu ve střední Asii. První skutečně zdokumentovaný vědecký pokus s očkováním provedl britský lékař Edward Jenner, který zahájil vakcinaci proti pravým neštovicím v roce 1796. Zaznamenal fakt, že dojičky krav, které onemocněly mírnými kravskými neštovicemi, již nikdy nechořely smrtícími pravými neštovicemi. Začal pak z puchýřů kravských neštovic připravovat látku, kterou podal zdravým lidem, a ti tak získali ochranu před pravými neštovicemi. Kráva se latinsky řekne „vacca“, proto od té doby používáme termín vakcinace (očkování) a vakcíny (očkovací látky). K většímu rozvoji očkování a jeho hromadného využití došlo až ve 20. století. Dalším historickým úspěchem byla příprava vakcíny proti vzteklině Louisem Pasteurem roku 1885. V roce 1896 byla použita první usmrcená vakcína při rozsáhlé epidemii moru v indické Bombaji. Na přelomu 19. a 20. století byly připraveny další vakcíny proti tyfu a choleře. V roce 1927 bylo zahájeno očkování proti tuberkulóze, v roce 1936 proti chřipce. Jen díky očkování se v roce 1979 podařilo celosvětově vymýtit pravé neštovice a chystá se vymýcení dětské přenosné obrny. Pokračuje také vývoj nových očkovacích látek proti pásovému oparu, průjmovým onemocněním, virové hepatitidě typu C, Lymeské borrelióze, malárii, HIV, ale i protinádorových a dalších léčebných očkovacích látek.

V dnešní době globalizace, cestování a mísení národností se nikdo nemůže považovat za člověka, kterému se, díky životnímu stylu, sociální úrovni a hygienickým podmínkám, infekce vyhýbají a pro kterého je očkování zbytečné. Pocit, že prodělání infekce je přirozenější a následná ochrana dlouhodobější a účinnější, se stále drží mnoha lidí. V posledních měsících je už jen samotné slovo „vakcinace“ nosným tématem mnoha diskuzí, z nichž se většinou stávají kontroverzní a nekončící debaty. A co vy – razíte heslo promořit, nebo proočkovat?

Veronika Hanušová

Surrealismus

Tak jsme tuhle probírali nadreálno, to je směr, který je založený na podvědomí nebo nevědomí, automatickém psaní, na Freudovi a jeho psychoanalýze, která mi tedy nepřijde moc povedená, ale abych se vrátil k tomu surrealismu, který je prostě založený na něčem, co mně nedává smysl, protože já zásadně píšu při vědomí a smysluplně, jsem totiž pragmatik a mám rád pořádek, často si dělám osnovu, ačkoliv se už dávno nevyžaduje, což mi trochu vadí, protože si myslím, že to byla potřebná věc, student strávil polovinu času vymýšlením, jak bude vypadat něco, co možná napíše, a pak napsal něco jiného a pracně k tomu vymýšlel osnovu, ale to mně se tedy nestává, mně ne, já opravdu píšu podle osnovy, kolikrát i své, a proto mé texty mají řád a osnovu, jsou zajímavé, zábavné, často vtípné, tedy nejsem zrovna Dominik Landsman, nikdo po mých vtípech ještě nepuknul smíchy, ani se nepočural, myslím tedy, nikdo si zatím nestěžoval, ale úspěch mám, ne že ne, tuhle jsem předčítal jeden svůj povedený text svému kamarádovi, který někam spěchal a pořad říkal dělej, dělej, ať to máme za sebou, ale mě neurazí, já jsem s ním šel až na autobus, kde mi zmizel v útrokách, aniž by počkal na pointu, trochu mě to mrzelo a chtěl jsem to aspoň dočíst tomu pánovi, co vypadal, že jeho to zajímá, jenže ten sice doposlouchal povídání až do konce, ale začal se ptát, proč to skončilo tak vesele, že doba si žádá tragédii, a jestli znám nějakou antickou, než jsem se stačil pochlubit, už mi jmenoval Antigonu a Medeu a Ifigénii, čímž vyčerpал můj repertoár, takže jsem jen nabídl Illiadu, ale to mi neuznal, protože Odysseus přece nakonec na tu Ithaku dojel, což mi připomnělo, jak jsem trávil na Ithace prázdniny, jenže pak mi došlo, že to nebyla Ithaka, ale jiný řecký ostrov, takový ten rozdělený na Turky a Řeky a my jsme tam někde překročili demarkační čáru a oni nás předvedli na policii a já se trochu prostoduše těšil, že nás deportují na pevninu, protože v Turecku jsem ještě nebyl, na rozdíl od jiných zemí, třeba teď mi napadá, že jsem vlastně byl nejvíc v Itálii, protože naši umí italsky a nemusí se rozčilovat s Francouzi, kteří odmítají mluvit anglicky, a dokonce nám dali v Avignonu jídelní lístek celý ve francouzštině a ani jedno slovo mi nebylo povědomé, nikde tam nebyl mezinárodní steak nebo biftek nebo cokoli, co by obsahovalo slovo beef, prostě nic, čeho by se mohl člověk chytit, ale Češi jsou národ vynalézavý, oběhl jsem restauraci a nevlou servírku dotlačil k hostu, jemuž na talíři trůnilo přenádherné, voňavé, do zlatova propečené, grilované, vepřové koleno, ježiš tolik přívlastků jsem v životě nenapsal, to by určitě nějaký stylistu ocenil, jakouže mám bohatou slovní zásobu nebo aspoň představivost, no nechci se chlubit, koleno jsem nakonec dostal, zatímco zbytek rodiny jedl nějaké podivnosti, a pak jsme se rovnou vydali do blízkého supráče a oni si koupili bagety, které jsme do té doby jedli skoro pořád, až sestra měla úplně rozškrabané patro a vybrečela si zmrzlinu, pamatuju, jak ji vyklopila uprostřed toho mostu, co nedostavěli, a tak je to teď atrakce, když pomyslím, že hned u nás u paneláku stojí jeden baráček, který je nedostavěný celý život, co ho pozoruju, tak si říkám, že by se možná měly stavět samé nějaké nedokonalé stavby, mají totiž šanci se stát turisticky atraktivními, třeba pro tu věž v Pizze to taky platí, ale za mě neplatí nikdo, tak si raději půjdu přečíst něco o nějakém povedenějším proudu, než je surrealismus, třeba o dada.

neo-r-cen21

Neobyčejné klenoty japonské animace (a její vliv)

Animace je úžasný nástroj schopný vyjádření, jež hraný film nezvládne. Neexistují zde hranice, fantazie má volný prostor rozpínat se. Byla zde dříve, než spatřila světlo světa samotná hraná kinematografie, a od té doby ušla dlouhou cestu – na níž se zrodila díla, která ovlivnila budoucí vývoj kinematografie či manifestovala konkrétně či abstraktně mnohé taje světa.

Jednou z několika *novodobých* bašt animace, kde se rodí jedny z nejlepších animovaných filmů, je Japonsko. Ač to není příliš vidět, bohatou fantazií japonské animace se občas inspiruje i Hollywood nebo jiná animační studia, jelikož v anime fantazie stále hraje prim (i když samozřejmě ne vždy).

A jelikož si myslím, že u nás stále poněkud panuje averze či předsudky vůči anime, chtěl bych představit některé z těch nejlepších snímků, které kdy vzešly z této země – třeba někoho zaujmou...

Pokusím se všechny názvy přepisovat českým prepisem, ale někde z důvodu vzhledu nechám hepburn.

Mamoru Ošii:

Tenshi no tamago – Angel's egg (1985)

Okouzlení, úzkost a osamělost. Takové pocity může vyvolat tento symbolistický film, který nemá komplexní příběh, desítky postav, daný smysl, ni téměř žádné dialogy. Zato ale má okouzující nádherný vizuál i hudbu, zatímco smysl může mít pro každého jiný. Příběh je o dívce, která chrání tajemné vejce, hledající vodu a jídlo v tmavém ponurém gotickém městě. Potká tam vojáka, jenž se jí snaží přesvědčit, že věřit v naději plynoucí z jejího vejce nemá smysl. *Tenshi no tamago* vskutku není o příběhu, je to animované umění, jehož smysl je čistě na divákovi.

Isao Takahata:

Kaguya-hime no Monogatari (2013)

Jeden z mála komerčně neúspěšných filmů studia Ghibli, přičemž jej považují (a rozhodně nejsem sám) za jeden z jejich nejkrásnějších. Film je založen na japonské pověsti z 10. století o dívce, kterou nalezne starý muž uvnitř bambusu a rozhodne se ji se svojí ženou vychovat, přičemž zjišťují, že jde o princeznu. Animace je místy hrubá, kreslená krátkými tahy, dle emocí právě prožívaných ve filmu se mění i styl animace; zrychluje se, zdivočí nebo se naopak uklidní. Vydat tradičně kreslený/malovaný film v roce 2013 je celkem odvážné, možná že v dnešní době majoritní společnost preferuje počítačovou 3D animaci

a snad i právě z toho důvodu nebyl příliš komerčně úspěšný, i přestože poslední film z dílny legendárního Takahaty je nádherná podívaná.

Hrob světlušek – Hotaru no haka (1988)

Jeden z nejemocionálnějších protiválečných filmů se odehrává v Kóbe v poslední fázi druhé světové války a vypráví o Seitovi a jeho malé sestřičce Setsuko. Netřeba dodat, že takhle silný film byl občas (ne však často) označován jako „citově vydírající“, zatímco ale většina diváků jej naopak za tento náboj oceňují. Myslím si, že tento film by měl vidět každý, kdo se obecně zajímá o filmové umění, protože Hrob světlušek není jen zásadním počinem japonské animace, nýbrž i celého (protiválečného) filmu.

Hajao Mijazaki:**Cesta do fantazie – Sen to Čihiro no kamikakuši (2001)**

Nemohu v tomto seznamu nezmínit jednoho z nejznámějších režisérů anime všech dob. Společně s Takahatou se zasloužil o postavení studia Ghibli na výsluní. Narodil od ostatních zde zmíněných anime, Cestu do fantazie zná mnoho z nás. Snad první či druhý nejvýdělečnější japonský film vůbec; což si ale plně zaslouží. Je to jeden ze snímků, kde je vidět obrovská práce za animací: skutečně jde o fantazii, film vypráví o malé Čihiro, která se dostane do města plného nadpřirozených bytostí: démonů, příšer apod. Jistě stojí za zhlédnutí, ale nedotýká se příliš vážných témat jako ostatní zde zmíněné filmy. Dokonce ani jasná paleta této „pohádky“ se však nevyhne temnějším odstínům.

Satoši Kon:**Perfect Blue (1997)**

Téměř troufalý snímek od obdivovaného režiséra si pohrává s motivy jako idol, schizofrenie, stalking nebo vydírání. *Perfect Blue* balancuje na pomezí reality a představy, přičemž díky

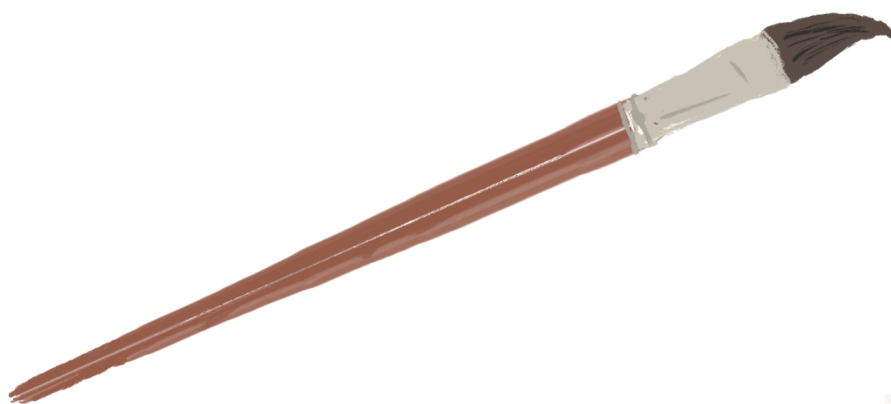
zvláštní hudbě a několika až znepokojivým, děsivým scénám a stejně znepokojivému příběhu je spíše psychologickým thrillerem. Zajímavé je, že inspirací se zmíněný film stal pro režiséra Darrena Aronofského, který některé scény ve svém filmu *Černá labuť* natočil *identicky* podle *Perfect Blue*.

Paprika (2006)

Snový (doslova) snímek vypráví o vynálezu DC Mini, který umožňuje sledovat cizí sny a tím pomáhat při léčbě duševních poruch. Co se ale stane, když se takový přístroj dostane do cizích rukou a umožní držiteli vstupovat do cizího snu? Co se stane, když začne splývat realita se snem? Připomíná Vám to něco? Ano, v roce 2010 vyšel Nolanův blockbuster a velmi oceňovaný, dle mého názoru skvělý *Počátek*, který sdílí mnohé motivy s *Paprikou*. Zatímco v Konově filmu nejde jen o sny, ale také o mnohá jiná hlubší témata, *Počátek* se spíše zaměřuje na sny a akci samotnou. Oba filmy mají co nabídnout, pouze je škoda, že Konovy počiny nedostávají zdaleka tolik pozornosti jako hollywoodské „trháky“ (není to jen případ Kona) ...

„Úpadek“ animace

Anime se od moderní „západní“ animace liší v několika aspektech. Zatímco u nás je hegemonie Disney a Pixar, v anime světě je to mnohem rozmanitější. To, že abyste v kině narazili na animovaný film od někoho jiného – než nadnárodní korporace – musíte mít velké štěstí, mi přijde celkem smutné. Bohužel to má vliv i na uměleckou hodnotu, jelikož mi přijde, že „západní“ animace je vlivem této hegemonie poněkud zaškatulkovaná v přesvědčení, že tento způsob umění je určený pouze pro pohádky; že se tvorba tohoto druhu od dob skvělého *Ratatouille* nebo *Wall-e* příliš neposunula vyjma výpočetní techniky...

Horší je, že tomu tak vždy nebylo! Vzpomeňme si na francouzskou nebo třeba československou avantgardní animaci (Rene Laloux a Jiří Trnka), dokonce animovaný surrealismus (Jan Švankmajer) nebo mnohé jiné snímky, zdaleka nejen pohádky.

Kromě zmíněné představy o využití animace výhradně ve spojení s pohádkovými tématy je snad i smutnější jakási ztráta fantazie. Nevadilo by, kdyby vznikaly pouze pohádky. Je ale strašlivá škoda vidět, jak se postupně vytrácejí unikátní styly animace, vše se dělá dle šablony, často kromě uměleckého zpracování i samotný příběh.

Omnis exceptio ale nepotvrzuje pravidlo a není pravda, že by v dnešní době nevznikaly kvalitní animované snímky. To, že je ale obecně animace brána jednostranně pro děti, je věc druhá.

David Tichý

Pochmurná doba a její následky

Nikdy jsem si nemyslela, že ze mě bude takový samotář. Tahle doba mi začala docela vyhovovat, přestože jsem předtím nevěděla, s kterou kamarádkou jít do kina dřív. Nejčastěji teď беру našeho psa a mizím do lesa. Náš výmarák má teprve 2 roky, a tak se mnou drží krok. Chybí mi totiž pohyb. Chybí mi tréninky, turnaje, ta chvíle, když jdeme s holkama ze zápasu a ještě v nás doznívá ten pocit z výhry nebo prohry, ale už začínáme probírat i školní věci nebo kluky. A proto jsem se odnaučila s lidmi komunikovat, když s nimi nejsem osobně. Samozřejmě, že chatujeme na všem možném a taky občas promluvíme při hodinách, ale vyloženě se těším, až se zase zavřu sama do sebe a ocitnu se v království knížek a různých příběhů. I v tom lese žiju jak v nějakém tom románu.

Protože ten reálný život je momentálně děsivě neskutečný. Přijde mi, že žijeme v nějaké scifi, že jsem se do té knížky dostala nějakým nedopatřením a teď se neumím vrátit. Jsem neaktivní součástí příběhu, který nemám šanci ovlivnit. Všechno je takové jednotvárné, šedivé, zlověstné. Zkoušela jsem ten stav narušit nějakou humornou knížkou, a tak jsem si na radu svého sečtělého otce stáhla *Tři muže ve člunu a pes*. Za normálních okolností bych se tou knihou prochechtala během několika málo dní, ale tentokrát šed a nuda. Naopak, něco mě táhne ke stejnému tématu, jaký nás obklopuje. Tak jsem se dala do čtení *Malevili*. To je román od Roberta Merleho o tom, jak několik přátel přežije výbuch atomové bomby jen díky tomu, že stáli v dané době v hlubokém sklepení starého hradu víno. A teď se učí žít podle nových pravidel. Jako my. Jenže oni jsou hybateli děje, zatímco já hnípám v posteli nebo v houpacím křesle a nebýt rodičů a psa, ani se za celý den nepřevléknu do civilu. Ale je fakt, že mi ta kniha trochu pomáhá, dneska jsem se o ni bavila s jedním kámošem a docela jsme se tomu pochmurnému tématu zasmáli. Tak snad bude líp.

Alex

Hlášky

- **Ševčík:** „Už nám konečně jde internet, takže se manželka konečně může dívat na Ulici a Slunečnou.“
- **Ševčík** k studentovi: „Je vám dobře? Jste zdravý, že jste přišel včas...? To normálně nechodíte.“
- **Hlavsa:** „Mozková kúra, to je to, co studenti udržují v bdělém stavu, politici už méně.“

(hodina filosofie):

- **Studenka:** „Kdyby se třeba Babiš zastavil a myslel...“
- **Keprtová:** „To by byl moc velký požadavek, poslyš.“
- **Markalous** na třídních schůzkách: „Tak já už musím končit, už tady na mě tlačí paní profesorka Ševčíková; Víte, oni jsou ty Němci ňáký rozpínaví...“
- **Hlistová:** Vůbec se mi nelíbí, že na vás v těch zadních řadách nevidím.
- **Nováková :** Toho, kdo z vás napsal, že prvním českým filmem, který získal Oscara, chci ujistit, že to nebyl Obchod na burze.
- **Student:** Francouzský král byl během revoluce oběšen na gilotině.
- **Nováková:** A protože jsme dokončili kapitolu, příští pátek si napíšeme opakování.
- **Studentka:** Ale to jsou čarodějnice!
- **Nováková:** No a co? Vy snad někam letíte?
- **Chemikář:** Ethanol je takový oblíbený alkohol. Tedy ani ne tak mezi prostým lidem jako mezi námi vědci.
- **Student Jakub:**
Dobrý večer,
moc děkuji, ale ta jednička mi po uzavření známek na konci dubna už nepomůže. Klidně ji nechte bratru Vojtovi ze 4.C
Jakub :)
- **Ševčík:** „Nepřehánět to a nepodhánět to... teda vlastně nepodcenit.“
- **Keprtová:** „To vám řekne paní profesorka Haladová...“

